

in njegove spremljevalce kar na lepem; ubili pa so samo častnika, spremljevalce njegove pa so pustili pri miru.

Amerika. Slovenci v »zdrženih državah« dobijo iz nova svoj slov. list in ureduje jim ga misijonar Fr. Buh. Sedaj bode pa menda tudi list v redu.

Za poduk in kratek čas.

Kako se je nemškutar izpreobrnil.

(Prizor iz kmečkega življenja. Napisal J. Sattler.)

(Dalje.)

Lipe. Komur je potrebna, bode se je že učil; zaradi tega pa ne smemo zaničevali svojega jezika in naroda. Sicer pa jaz mislim, da nam ni tako potrebna, kakor se vam dozdeva. Z nemščino ne bomo plačevali davkov in Bog vé, kako dobro gospodarili. Brdnik ne zna nič nemški; vendar je najpametnejši in najbogatejši kmetovalec daleč okrog. Pogledjte onega Mrčuna; ta zna dobro nemški, in kaj je? Dogospodaril je popolnoma; kmetijo so mu prodali, še za viničarja ga nikdo neče. Prej so mu stiskali nemškutarji roke in mu pravili »hergospod«; zdaj pa ga ne pogleda nobeden.

Križan. (Jezno.) Molči! Ne besedice več! Rekel sem, da ne zapustim nikdar svojih prijateljev.

Lipe. Ne zamerite mi, oče; število vaših prijateljev se krči od leta do leta; stari pomrjejo ali pa se zakopljejo v dolgove, da pridejo ob hišo in kmetijo; mladi so pa večidel narodnjaki.

Križan. Vse tvoje besedičenje je prazno; kak sem, tak ostanem in umrjem.

Lipe. Tedaj pa ne bo vaš sin Brdnikov zet.

Križan. Saj ni treba. Križan ga tudi ne bo prosil.

Lipe. Potem pa pojdem rajši služiti...

Križan. (Jezno.) Le idi; bodo ti že pristrigili peroti.

Lena. (Sklepa roke.) Prosim te za pet ran božjih, ljubi mož, pusti svojo trmo! Ne delaj nesrečne naše hiše. Ne greni nama starih dnij! Hočeš-li v tujino poditi otroka, ki je najina jedina podpora? Oh ta žalost me spravi še v grob! (Joka su.)

Lipe. (Stopi pred Križana in sklene roke.) Oče, ne tirajte svoje trmoglavosti tako daleč; naj se vam smilijo vsaj uboga mati!

Križan. (Zgrabi se za glavo; potem pa osorno reče Lipetu.) Idi v mesto in nesí ta list (vzame ga z mize) gospodu Šnudererju.

Lipe. Ubogal vas bom, če tudi vem, za kaj tu gre. Oh oče, oče!

II. Dejanje.

(Vrši se štirinajst dni pozneje.)

1. Prizor.

(Kmetška hiša. Micka prede. Brdnik vstane izza mize, kjer je pisal.)

Brdnik in Micka.

Micka. Kaj ste pa pisali, oče?

Brdnik. Napisal sem pooblastila Ozimki, Žvajgarci in Maroltinji; le podpisati jih še morajo.

Micka. Je-li vdove ne smejo osebno voliti?

Brdnik. Ne. Postava dovoljuje vdovam, da smejo sicer voliti v občinski in okrajni zastop; morajo pa pooblastiti za to kakega volilca. Same ne smejo; v deželni in državni zbor pa sploh nemajo nobene volilne pravice.

Micka. Ali bodo zmagali naši?

Brdnik. V tretjem razredu zmagamo gotovo; morda tudi v drugem; drugače je pa v prvem. To je še nemškutarska trdnjava.

Micka. Ko bi pa Križan volil z narodnjaki, bi-li šlo tudi v prvem?

Brdnik. Se ve, da bi šlo; kajti potem potegnejo tudi drugi nemškutarji z njim; ali pa ostanejo doma. Nemškutarji gredo za Križanom, kakor na Markovo pri procesiji za križem.

Micka. Škopa ga, da je tak!

Brdnik. Še večjo škodo pa ima vsa občina. Med volitvijo je vselej jeza; po volitvi se pa gledamo nekaj časa, kakor pes in mačka. Ali najhuje je to, da nam župan uraduje samo nemški in da dela spletke ob vseh drugih volitvah. Za to mora biti prva naša skrb, da zmagamo mi; potem vržemo nemškutarje za vselej z županskega stola. Potlej bo se vrnil mir v občino in ni se nam treba ničesar več bati ob deželnih in državnih volitvah; tudi v okrajni zastop bomo poslali narodnjake.

(Dalje prih.)

Smešnica. Nek gospodič, ki suče v tednu vatel v roki, spravi se v nedeljo na konja ter jaha junški pa nerodno iz mesta. Potoma sreča dva svojih tovarišev; brž ga vpraša eden izmed njiju: »Kam pa?« Hitro pa mu seže drugi v besedo: »E, kaj vprašaš, saj vidiš, da tje, kamor konj hoče«.

Razne stvari.

(Dež. zbor.) Dne 18. in 21. marcija je bila seja v deželnem zboru v Gradci. V vrsti predlogov, katere ima v razpravi, je predlog nemških konservativcev, naj se vpelje »ženitbena oglasnica«. Za-njo ima pa tudi letos liberalna gospóda gluho uho.

(Slov. čitalnica.) V slov. čitalnici v Mariboru bode jutri, dne 25. marcija zvečer, govor »o bakterijah«. Te glivice so vam neki krive raznih boleznij, ali človek jih ne vidi drugače, kakor po drobnogledu in še tedaj ne vsak.

(Učiteljstvo.) Gg. Rok Orač, nadučitelj v Rogateci, J. Šac, nadučitelj v Kamnici in H. Kocuvan, učitelj pri sv. Bolfanku v slov. gor., stopijo stalno v pokoj. — Učitelj v Framu je postal g. Jožef Vodošek, doslej podučitelj v Šent-Ilji v slov. gor. in v Špitaliču gosp. Karol Rožane, doslej podučitelj v Spodnjem Logateci; podučitelj pa g. Oton Vobič v Sp. Polskavi in gspč. M. Turk, doslej podučiteljica v Poličanah, pride na enako mesto v Studence pri Mariboru.

(Tursko.) Profesor dr. Ig. Oblak je potoval po Macedoniji ter zbiral bolgarske besede, kakor jih ljudstvo izgovarja. Tamošnja gosposka ga je imela vsled tega za vohuna in ga je brzo spravila na mejo. Za-nj tako potovanje pač ni bilo prijetno, toda bilo je hitro.

(C. kr. pošta.) Ni samo v Mariboru, da hođi pismo iz Maribora v Ruše osem dni, ampak tudi po drugih krajih. Tako se nam piše iz Šaleške doline, da se je na c. kr. pošto v Mislinji dalo pismo dne 15. februvarija in je dospelo že hvala Bogu, dne 2. marcija v Šoštanj. Vso daljino pa počasni človek lahko peš prekoraka v štirih urah.

(»Vesna«.) Novi list slov. dijakov (!) »Vesna«, iz »društvene tiskarne« Dragotina Hribar-ja v Celji, kaže koj v svojem prvem listu, kaj da je »list nezavisen na vse strani«. Oblika je »Vesne« malo »redna, vsebina pa nezorela, pohujšljiva in na mestih nagnjusna. »Slov. Narod« in »Slovenec« sta si pa torej tudi ene misli v sodbi čez to divjaško nesnago.

(Srednje šole.) Na srednjih šolah uči se v našem cesarstvu 70.664 mladeničev; med njimi je nemških 33.445, slovenskih pa samo 2900 in judovskih 7889. Iz tega si lahko vsakdo posname, zakaj da imamo le redko domače gospode v uradnijah.